

[Klm Behnke]

mig. Lige så vel som det ikke glæder mig, hvis jeg får en hilsen fra bedemanden, vil jeg ikke glæde mig over den hilsen fra pengeudlånerne. Den hilsen fra pengeudlånerne om, at nu er Danmark blevet mere kreditværdigt, lover ikke godt for de kommende års finanspolitik, for det kan meget vel foranledige finansministre til at være letsindige, når der skal optages nye lån – og det skal der jo.

Det kan godt være, at man i denne periode lægger lånene om fra at være udlandslån til at være indenlandske lån, og det kan der så holdes lærde foredrag om fordele og ulemper ved, men der sker en omlægning, og allerede om mindre end 14 dage skal vi i dette Ting behandle et lovforslag fra finansministeren, som går ud på at give finansministeren bemyndigelse til at gå ud og optage for op til 50 mia. kr. indenlandske lån.

Når staten afdrager på sine udenlandske lån, er det ikke, fordi staten nedbringer sin samlede gæld – gælden bliver bare omlagt fra udenlandske til indenlandske lån, og som finanslovforslaget jo så grufuldt beskriver, vil gældsætningen runde de 560 mia. kr. i 1992.

Derfor havde finansministeren grund til at skose mine bemærkninger om skændslen, i det tilfælde finansministeren kunne påvise, at gældsætningen er stoppet, og at man nu afdrager. Det kan man ikke; man ommøblerer gælden fra at være udlandsgæld til indlandsgæld, og det i sig selv gør os ikke rigere. Der er nogle betalingsbalancetekniske fordele ved det, men det fører det nok for vidt at komme ind på i denne forbindelse.

Dernæst er der spørgsmålet om, hvorvidt dagsaldoen, som det teknisk hedder, altså balancen – eller mangelen på samme – på finansloven går op, når der er højkonjunktur, og der er problemer, når der er lavkonjunktur.

Men den lavkonjunktur, som man i så mange sammenhænge har brokket sig over, er jo en lavkonjunktur, man selv har bedt om. Man gennemførte en skattereform, man gennemførte en kartoffelkur – siden har vi fået afbødet de værste virkninger af kartoffelkuren – man tiggede og bad fra denne talerstol og i alle offentlige forsamlinger folk om at holde op med det lånefinansierede forbrug, om at nedsætte forbruget osv., og da forbruget så faldt, sad man tilbage og kunne pludselig ikke forstå, at statens indtægter på moms og punktafgifter tilsvarende faldt.

Den sammenhæng mellem årsag og virkning er der altså, og når man selv har bedt folk om at bruge færre penge, bør det ikke kunne komme som en overraskelse, at en række af statens indtægter falder. Man skal lade være med at skyde skylden på andre, for man havde selv lagt koks i kakkelovnen, og det blev hedt – medmindre man samtidig havde tiltrettet en politik gående ud på, at man på tilsvarende vis ville nedsætte de offentlige udgifter og altså afpasse udgiftsniveauet efter det faldende indtægtsniveau. Men det gjorde man ikke, og til gengæld har vi altså opnået de store ubalancer fra og med statsregnskabet for 1988.

Endelig er der også et andet interessant forhold fra de første år af konservativt ledet regering her i landet, nemlig at det var i de første år, man var allermost aggressiv i retning af at indføre nye skatter og afgifter. Lad mig igen kradse lidt i mavesåret og nævne f.eks. realrenteafgiften. Den lusede jo godt på budgettet og var med til at give kunstigt åndedræt, så der var nogle år, hvor overforbruget ikke i nær samme grad blev afsløret, som tilfældet er nu, men nu har man også spist denne saltvandsindsprøjtning op, og nu afsløres den barske virkelighed tilsvarende værre.

Dernæst gjorde finansministeren jo selvfølgelig og naturligt også nogle betragtninger om det politiske spil, vi var vidne til for halvanden times tid siden. Men det var jo et planlagt politisk spil – eller var det ganske tilfældigt, at mens presseløgen var ganske tom hele formiddagen og der ikke var et eneste kamera fra de statslige monopoler, var den samlede presse lige pludselig til stede og salen halvfyldt med tilhørere, da ordføreren for CD skulle holde sit indlæg og lederen af landets største parti var til stede? Det kan da godt være, det var helt tilfældigt, men så naiv er jeg ikke.

Derfor er der ingen tvivl om, at de finanslovsforhandlinger, der skal føres i den kommende tid, set med Fremskridtspartiets øjne bestemt ikke er blevet lettere, end de var før dagen i dag.

Finansministeren sluttede sine bemærkninger til mig med at sige, at Fremskridtsparti er stadig væk . . . og ville forhandle osv. Jo tak, vi møder op, når vi bliver indbudt til forhandlinger, men virkeligheden er den, at det ikke i dag er muligt at lave en ikkesocialistisk finanslov, fordi et af de ikkesocialistiske partier har